

ZUBNI IMPLANTAT SAMO 390€

Ograničena ponuda. Popust od 200 €. Iskoristite mesec oralnog zdravlja!

[NASLOVNICA](#)
[KULTURA](#)
[DRUŠTVO](#)
[MAGAZIN](#)
[KOLUMNJE](#)
[HR SVIJET TV](#)
[DEUTSCH](#)
[IMPRESSUM](#)
[MARKETING](#)
[FILM](#) | [GLAZBA](#) | [KAZALIŠTE](#) | [KNJIŽEVNOST](#) | [KNJIGOZORI](#) | [UMJETNOST](#) | [KULTURNA BAŠTINA](#) | [KRATKE PRIČE](#)

 YOU ARE HERE: [KULTURA](#) > [KNJIGOZORI](#) > MLADEN LOJKIĆ: MODERNIZAM, ĐAVOLJA KLOPKA ZA CRKVU

Mladen Lojkić: Modernizam, đavolja klopka za Crkvu

ČETVRTAK, 26 LIPANJ 2014 22:22

Kada je „Veliko oko“ krajem 19. i početkom 20. stoljeća počelo stvarati Novi svijet podijeljen u tri stališa nije bio dovoljan samo svjetonazor liberalizama i sekularizma kako bi se u potpunosti zombizirao planetarno pučanstvo najnižeg stališa. Nužno ga je bilo odvojiti od svoje jedine tješiteljice i zaštitnice, Crkve. Tako je pod utjecajima ireligioznih filozofija, scijentizma 19. stoljeća i protestantskog liberalizma, osmišljen novi dinamičan i relativan pojam „modernizam“, kojime su se modernisti koristili da označe sve suvremene pojave u književnosti i drugim umjetnostima, odnosno ono što je novo, inovativno u odnosu na tradiciju. Naziv je preuzet iz francuskog jezika, dok se u njemačkoj literaturi koristio termin „moderna“. Tim izrazom su se označavali umjetnički pravci: naturalizam, dekadencija, impresionizam, futurizam, ekspresionizam, dadaizam, neoromantizam, nadrealizam, simbolizam i egzistencijalizam. Drugim riječima, pod pojmom „moderne“ umjetnosti, u njoj se moglo naći svašta: neohelenizam, renesansa, pozitivizam, okultizam, spiritizam, alkemija, budizam, socijalizam, ničeanstvo, anarhizam, odnosno sve ono što nije kršćansko i katoličko.

Lingvistički gledano riječ „moderno“ znači ono što je suvremeno, inovativno, napredno, novo itd. Međutim, modernizam je za liberalne iluministe postao historični i euforični zov u jedan budući bolji svijet, u bolje međunarodno razumijevanje ljudi, u socijalnu pravdu, u novu slobodu itd., što je do tada bilo sputavano tlačiteljicom slobode, Katoličkom crkvom. Prema njima, nakon mnogih stoljeća „mraka i mentalne tuposti“ te nakon kulturološke krize i mnogih prijedloga oko duhovno-religioznog pozicioniranja Crkve u modernoj kulturi, poglavito nakon enciklike pape Lava XIII. iz 1879. godine *Aeterni Patris*, u kojoj Papa promovira neoskolasticizam kao jedino rješenje u razvoju znanosti te obnovu tomističke metode u filozofiji i teologiji na katoličkim učilištima, došlo je pojavom modernizma do „goleg optimizma“ među ljudima što će te iste ljude uskoro odvesti u unutarnje-svjetovno spasenje *New Agea*. Zanimljivo je da se besmislena riječ „moderan“ u pokretu modernizam (danas postmodernizam) zadržao do današnjem dana, što samo dokazuje snoviđenje darvinističkih eugenika o zadnjoj ljudskoj etapi ideološke neoliberalne evolucije.

Modernizam je kao klopka ponuđen katolicizmu, kako bi prema „nekima“ pomirio katolicizam s modernim mentalitetom i time nadišao navodni jaz između vjere i znanosti, a u praksi bi to značilo oduzeti vjeri dogme i nadnaravni sadržaj. Upravo je to bio cilj modernizma, koji je izrastao iz liberalnog njemačkog protestantizma, da se „modernizira“ kršćanska vjera, iz koje bi se izbacila transcendentnost, ili vjeru poput protestantskog krivovjerja učini „prihvatljivom“ modernom čovjeku. Modernistička filozofija je bila imanentizam, koji je podizao takvu „religioznu svijest“ na najviše mjesto kršćanskog života. Pod snažnim uplivom masonskih eugenika modernistička doktrina se postupno, u dijelovima, ušuljala u Katoličku crkvu. Najvažniji lik tog pokreta bio je katolički teolog, herezijat, Alfred Loisy (1857.-1940.), koji se posvetio omiljenom predmetu modernističkog pokreta, egzegezi Svetog pisma. Loisy je, između ostalog, zaključio da je, prema Kristu, „kraljevstvo“ o kojemu govori Evanđelje čisto eshatološki pojam, te da je Crkva bila

NAJNOVIJE NA PORTALU >>

- Knjigozori Miljenka Stojića: U ime naroda
- Ivan Ugrin: Dario Kordić nije pristao na prljave nagodbe
- Ivica Ursić - 'Uvijek nedjeljom': Imate li nešto sitnoga?
- Mate Kovačević: Josipovićeve projekcija hrvatske budućnosti
- Šaranova jama - Corpus delicti srbijanskih laži
- Doris Pač poziva Hrvatsku da se drži obećanja
- Marin Čilić u u osmini finala Wimbledon
- Tomislav Karamarko: Da sam ja predsjednik, izbacio bi bistu zločinca Tita iz svog ureda!
- RNK Split pobjednik tradicionalnog Memorijalnog turnira Gojko Šušak
- Mladen Lojkić: Modernizam, đavolja klopka za Crkvu

nepredviđena posljedica neostvarenoga „pogrešnog“ Isusova vjerovanja u skori kraj vremena. (Jose Orlandis: *Povijest kršćanstva*, Verbum, Split, 2004., str. 169. i 171.)

U vremenu gnjeva modernističkog antiklerikalizma i okultizma, Crkvom je upravljao papa koji je bio uzdignut na čast oltara, sveti Pio X. (1903.-1914.). Za vrijeme njegovog pontifikata laicistička doktrina sekularizacije ugnijezdila se u Francuskoj gdje dolazi do odvajanja Crkve od države, a Crkvi je bila ponuđena formula za zadržavanje njezina posjeda koji bi nadzirala država. Sveti Pio X. odbio je tu perfidnu ponudu rekavši kako je dobro Crkve važnije od crkvenog dobra: „*Prepustit ćemo dobra jer moramo obraniti dobro.*“

Papa Pio X. odlučno se suprotstavio i modernizmu koji je imao zapažen odjek u crkvenim krugovima, poglavito u Francuskoj, Engleskoj i Italiji. Svojom odlukom *Lamentabili* (dekret Sv. Oficija) i enciklikom *Pascendi* ukazao je i osudio modernizam. Papa Pio X. modernizam je definirao kao sintezu svih krivovjerja, razotkrivši kako sustav modernizma nije sustav nepovezanih i razbacanih teorija, što su mnogi umnici htjeli prikazati, već da je on savršeno organizirano tijelo koje predstavlja uništenje vjere, ne samo katoličke već i istinskih vjera uopće. U enciklici *Pascendi Dominici Gregis* (1907.) Papa je osudio 65 modernističkih tvrdnji i teorija o dogmi i biblijskom kritizmu koje su imale agnostičko, imantističko-evolucijsko i anti-klerikalno utemeljenje iz duha toga vremena, među kojima su i one herezijskih teologa Alfreda Loisyja i Georga Tyrrela.

Taj odlučni Papa prekinuo je krizu u Crkvi koju je izazvao još jedan đavolji proizvod, modernizam. Disciplinarna mjera velike učinkovitosti bila je i zahtjev svećenstvu za „prisegom protiv modernizma“. Na taj način je modernizam kao ideološko usmjerenje, tendencija ili pokret unutar Katoličke crkve zamro oko 1910. godine. Ostao je još samo sporadično organiziran kao obilježje antagonizma prema svakom crkvenom autoritetu. Međutim, sjeme modernizma nije iskorijenjeno. Zato što je modernizam vječno prilagođavanje trenutno vladajućem mentalitetu svijeta, u kojemu se modernist ne može identificirati nekom pojedinačnom zabludom, već je on „konstanta prilagodbe“ svim moralnim i vjerskim zabludama koje prevladavaju u društvu. Modernizam je poput mnogoglavog čudovišta, kad mu se odsječe jedna glava pojavi se druga, drugačija i još strašnija. Modernizam će isključiti u još raskošnijem ruhu (na maksimuma borbe za osnovna ljudska prava, Holokaustu, utjecaju atomskog bombardiranja, računalne tehnologije itd.) još radikalnijeg neomodernizma (postmodernizma) poslije Drugog svjetskog rata.

Drugim svjetskim ratom pobjeđen je totalitarizam fašističkog predznaka, međutim to nije bio slučaj s komunističkim totalitarizmom, koji se, nakon neobičnog preokreta 1941. godine, borio na strani pobjednika u ratu. Dogovorom savezničkih sila na Jalti, polovica Istočne Europe došla je u naručje komunizma. Komunizam je uskoro prodro i na Azijski i Afrički kontinent. Katolicima se u komunističkim zemljama zabranjivala svaka komunikacija sa Svetom Stolicom, a nametala im se raskolnička Crkva. Ti ateistički sustavi su bili samo još jedan pokus i opsjeva Sotone i njegovih darvinističkih masonskih sljedbenika, kako da se putem dirigiranog ateizma uništi vjera iz duša čovjeka, a da se na oltar, umjesto Boga, stavi đavolji pentagram. To je i vrijeme velikih branitelja vjere u tim despotskim sustavima vlasti, poput kardinala Alojzija Stepinca, Jozsefa Mindszentyja i Stefana Wyszynskoga.

S druge strane željeznog zastora nastaje prava apostaza kršćanstva. Iako je kršćanstvo doživljavalo pravi procvat u zemljama Trećega svijeta, slobodnima od komunističkog utjecaja, Zapadni svijet sve više je nagrizaо neomodernizam, neoliberalizam i ateizam, iz kojih su galopirajućim tempom rasli svi oblici hedonizma i nihilizma, od tzv. seksualne revolucije, hipi - pokreta, droge, prostitucije, frenetične glazbe i drugih „bolesnih“ umjetnosti, te ostalih vidova izopačenosti i dekadencije. Neomodernizam se uvukao i u samu Katoličku crkvu, koji nije bio modernizam s početka stoljeća ograničen na određene krugove europskog klera, već je bio svuda nazočan. Kod katoličkog klera došlo je do slabljenja teološke kreposti vjere i gubitak transcendentnog smisla čovjekova života. Umjesto da otkupljenje ima primarni cilj za čovjekovo vječno spasenje, primarni cilj postupno je postajalo čovjekovo oslobođenje od ovozemaljskog robovanja i ugnjetavanja.

Katolička crkva pokušat će odgovoriti na svu tu „đavolju kušnju“ Drugim vatikanskim saborom 1962.- 1965. godine, kako bi Crkvu približila čovjeku, te izgublenu i otuđenu mladež, punu poroka svoga doba, vratila u okrilje Crkve. Hrabro će *aggiornamentom* pape svetog Ivana XXIII. započeti susret s neomodernizmom i pokušati kvalitetno replicirati.

Je li u tome uspjela?

O tome pročitajte u knjigama: *U klopki demona* i *Tko želi razoriti Crkvu*

Mladen Lojkić